

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Уп 322/04
18.05.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Лазин и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући по захтеву Ш. и С., које заступа бранилац Т., за ванредно преиспитивање правоснажног решења Министарства финансија Републике Србије, Већа за другостепени прекршајни поступак ПЖЦ број ... од ... године, у предмету прекршаја из члана 189. став 1. тачка 3. у вези члана 198. став 1. Царинског закона, у нејавној седници већа одржаној дана 18.5.2005. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Захтев кажњене Ш. СЕ ОДБИЈА.

II Захтев С. СЕ ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Побијаним решењем одбијене су жалбе Ш. и С., као неосноване и потврђено је решење Комисије за царинске прекршаје Царинарнице ... П. бр. ... од ... године, којим решењем је Ш. оглашена одговорном за прекршај из члана 189. став 1. тачка 3. у вези члана 198. став 1. Царинског закона, извршен на начин и у време како је то наведено у изреци решења првостепеног органа, због чега јој је изречена новчана казна у износу од 15.000,00 динара, а на основу члана 203. став 1. Царинског закона изречена је заштитна мера одузимања робе која је предмет наведеног прекршаја, с тим што је окривљена обавезана да плати трошкове прекршајног поступка у износу од 200,00 динара.

У поднетом захтеву за ванредно преиспитивање наведеног решења о прекршају, подносиоци захтева преко свог браниоца побијају решење другостепеног органа за прекршаје због битних повреда одредаба прекршајног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због повреде материјалног права, као и због одлуке о казни. Окривљена Ш. наводи да је предметну робу пријавила царинској контроли, као и да је за ту своју тврдњу понудила сведоке - путнике у аутобусу и возача аутобуса, које доказе другостепени орган није разматрао, као ни писмени доказ - трговински рачун из ..., који говори о намени одузете робе, односно о пореклу робе. Даље наводи да, иако је Законом о прекршајима предвиђена могућност одузимања робе која није својина учиниоца прекршаја, у поступку чињенично стање у погледу порекла и намене робе није правилно и потпуно утврђено. Такође наводи да до сада никада није прекршајно одговарала, да јој је превозничка делатност основно занимање, а да ни С. такође до сада никада није прекршајно одговарала, због чега предлажу да суд захтев уважи и преиначи побијано решење тако што ће окривљену Ш. ослободити одговорности за прекршај, а С. вратити на слободно располагање одузету робу.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијано решење у смислу одредбе члана 276. Закона о прекршајима, Врховни суд Србије је нашао:

Захтев кажњене Ш. је неоснован.

Захтев С., власника одузетих предмета прекршаја, је изјављен од неовлашћеног лица.

Према доказима у списима предмета, окривљена Ш. је поступајући на начин описан у изреци првостепеног решења својом радњом остварила биће прекршаја из члана 189. став 1. тачка 3. у вези члана 198. став 1. Царинског закона, па код оваквог стања ствари по схватању Врховног суда Србије правилно је поступио првостепени прекршајни орган када је утврдио њену прекршајну одговорност и изрекао јој новчану казну у износу од 15.000,00 динара, док је на основу члана 203. став 1. Царинског закона правилно изрекао заштитну меру одузимања робе која је предмет наведеног прекршаја. У спроведеном поступку утврђено је да окривљена Ш.И. дана ... године при уласку у СЦГ преко међународног граничног друмског прелаза Царинарнице ..., царинској контроли није пријавила да увози робу иностраног порекла ближе описану у изреци првостепеног решења, због чега се у радњи окривљене стичу сва обележја прекршаја који јој се ставља на терет. Код изрицања новчане казне правилно су оцењене све околности из члана 37. Закона о прекршајима имајући у виду све олакшавајуће и отежавајуће околности, посебно тежину прекршаја, степен одговорности као и износ новчане казне прописан за прекршај за који је оглашена одговорном.

Суд налази да је првостепени прекршајни орган правилно поступио када је окривљеној уз прекршај из члана 189. став 1. тачка 3. у вези члана 198. став 1. Царинског закона, чије је постојање неспорно утврђено, изрекао заштитну меру одузимања робе која је предмет наведеног прекршаја применом одредбе члана 203. став 1. Царинског закона, којим је прописана могућност одузимања робе која је предмет прекршаја иако није својина учиниоца прекршаја, због нарушене сигурности робног промета.

Налазећи да наводи подносиоца захтева, Ш. нису основани и да не могу довести до другачије оцене законитости побијаног решења које је донето без повреда правила поступка, као и битних повреда прекршајног поступка на које се у поднетом захтеву указује, и да је исто засновано на правилно утврђеном чињеничном стању и правилној примени материјалног права, Врховни суд је о захтеву Ш. одлучио као у ставу II диспозитива пресуде на основу одредбе члана 277. став 2. Закона о прекршајима.

Одлучујући о захтеву С., власника одузете робе која је предмет прекршаја из члана 189. став 1. тачка 3. у вези са чланом 198. став 1. Царинског закона, Врховни суд је нашао да је захтев недозвољен. Ово стога, што је одредбом члана 274. Закона о прекршајима Републике Србије ("Сл. гласник СРС" бр. 44/89 и "Сл. гласник РС" бр. 21/90....55/04) прописано да захтев за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају могу поднети кажњени, његов бранилац и законски заступник. Дозвољеност захтева за ванредно преиспитивање правоснажног решења о прекршају цени се према закону који је на снази у време подношења захтева суду, а захтев је овом суду поднет 9.8.2004. године, то је исти у смислу чл. 274. Закона о прекршајима, недозвољен. У време подношења захтева је престао да важи Закон о прекршајима којима се повређују савезни прописи, ("Сл. лист СФРЈ" бр. 4/77...35/92 и "Сл. лист СРЈ" бр. 27/92...64/2001), који је чланом 148. став 3. предвиђао могућност да ако је изречена заштитна мера одузимања предмета чији власник није кажњени, власник предмета може поднети захтев за судску заштиту само у погледу одлуке о тој мери па се ова одредба не може у конкретном случају примењивати. Како је чл. 42. Закона о изменама и допунама Закона о прекршајима ("Службени гласник РС" бр. 55/2004) прописано да даном ступања на снагу овог закона престаје да важи Закон о прекршајима којима се повређују савезни прописи, то је Врховни суд Србије је захтев С., одбацио, применом одредбе члана 277. став 1. Закона о прекршајима, одлучујући као у ставу II диспозитива.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 18.5.2005. године Уп. бр. 322/04

Председник већа,

судија,

Снежана Живковић, с.р.

Записничар,

Рајка Милијаш, с.р.

За тачност отправка

СЋ